

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 644

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 21 octombrie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECRETE				
823.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	2		
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 383 din 25 septembrie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 227/2002, precum și, în special, a dispozițiilor: art. 1 pct. 2 [referitor la introducerea art. 1 ¹], art. 1 pct. 5 [referitor la modificarea art. 4 alin. (4)], art. 1 pct. 6 [referitor la modificarea art. 5 alin. (1)], art. 1 pct. 8 [referitor la modificarea art. 7 alin. (1) lit. a și b) și alin. (2)], art. 1 pct. 9 [referitor la modificarea art. 8], art. 1 pct. 12 [referitor la modificarea art. 11 alin. (1)], art. 1 pct. 14 [referitor la introducerea art. 13 ² și art. 13 ⁵], art. 1 pct. 15 [referitor la modificarea art. 14], art. 1 pct. 16 [referitor la modificarea art. 15], art. 1 pct. 20 [referitor la modificarea anexei nr. 3], art. 1 pct. 21 și pct. 22 [referitor la modificarea anexei nr. 4 și, respectiv, nr. 5] din lege	2–12			
ORDONAȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
93.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2010 privind			
			reglementarea unor măsuri în sistemul de asigurări sociale de sănătate	13
		95.	— Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2013 privind unele măsuri pentru reorganizarea prin divizare parțială a Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, pentru modificarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind activitatea Departamentului pentru Energie	14–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE				
		1.738	— Ordin al ministrului delegat pentru buget privind aprobarea contractării de către Ministerul Finanțelor Publice a unui împrumut pe piețele externe de capital, prin redeschiderea emisiunii de obligațiuni scadente în data de 18 septembrie 2020, cu maturitate de 7 ani și cupon 4,625%, în sumă de minimum 250 milioane EUR și maximum 500 milioane EUR, în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, și desemnarea administratorilor tranzacției	15–16
			★	
			Rectificări	16

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Stelian Stoian se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar, șef al Misiunii Permanente a României pe lângă NATO.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 16 octombrie 2013.
Nr. 823.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 383
din 25 septembrie 2013

asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 227/2002, precum și, în special, a dispozițiilor: art. I pct. 2 [referitor la introducerea art. 11], art. I pct. 5 [referitor la modificarea art. 4 alin. (4)], art. I pct. 6 [referitor la modificarea art. 5 alin. (1)], art. I pct. 8 [referitor la modificarea art. 7 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2)], art. I pct. 9 [referitor la modificarea art. 8], art. I pct. 12 [referitor la modificarea art. 11 alin. (1)], art. I pct. 14 [referitor la introducerea art. 13² și art. 13⁵], art. I pct. 15 [referitor la modificarea art. 14], art. I pct. 16 [referitor la modificarea art. 15], art. I pct. 20 [referitor la modificarea anexei nr. 3], art. I pct. 21 și pct. 22 [referitor la modificarea anexei nr. 4 și, respectiv, nr. 5] din lege

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

I. 1. Cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 315 din 16 septembrie 2013, un grup de 30 de senatori a trimis Curții Constituționale sesizarea cu privire la neconstituționalitatea prevederilor „art. I pct. (8), art. I pct. (6) coroborat cu art. I pct. (2) coroborat cu art. I pct. (5) coroborat cu art. I pct. (8), art. I pct. (5), art. I pct. (9) coroborat cu art. I

pct. (21) coroborat cu art. I pct. (22), art. I pct. (14), art. I pct. (15), art. I pct. (16), art. I pct. (20) de modificare a art. 4, art. 5, art. 7 alin. 1 lit. a și b, art. 7 alin. 2 și alin. 5, art. 8 alin. 3 lit. a)—d), art. 11 alin. 1, art. 13, art. 14, art. 15, anexa 3 pct. 3” din Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân.

2. La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile autorilor acesteia: Cristiana Irina Anghel, Valer Marian, Haralambie Vochițoiu, Iovan Ionescu, Constantin Popa, Dumitru Marcel Bujor, Ion Toma, Dan-Aurel Ioniță, Dumitru Pelican, Cătălin Croitoru, Marian Vasiliev, Ion Luchian, Neagu Mihai, Eugen Durbacă, Marin Burlea, Sebastian Grapă, Ioan Ghișe, Ruxandra Florina Jipa, Ionel-Daniel Butunoi, Marius-Ovidiu Isăilă, Călin Constantin Anton Popescu-Tăriceanu, Tudor Barbu,

Nicolae Nasta, Leonard Cadăr, Cristian Dănuț Mihai, Petru Ehegartner, Florinel Butnaru, Florinel Dumitrescu, Titus Liviu Pașca, Marius Lucian Obreja.

3. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și formează obiectul Dosarului nr. 557A/2013.

II. 1. În motivarea sesizării au fost formulate atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă, după cum urmează:

2. Critici de neconstituționalitate extrinsecă:

Se susține că forma legii adoptată de Camera Deputaților diferă în mod fundamental, atât în ceea ce privește concepția, cât și în ceea ce privește conținutul, de cea adoptată de Senatul României. Astfel: sunt stabilite termene de revendicare, respectiv adopție a câinilor fără stăpân, mult mai scurte, sunt stabilite condiții mult mai drastice de eutanasiere, este exclusă posibilitatea returnării câinilor fără stăpân, sunt excluse organizațiile neguvernamentale într-o etapă importantă a programului de gestionare a câinilor fără stăpân (eutanasierea). Având în vedere diferențele majore de conținut și reglementare ale actului normativ dezbătut și adoptat în cele două Camere ale Parlamentului, se susține încălcarea principiului bicameralismului, consacrat de art. 61 alin. (2) din Constituție.

Se mai susține și că „legea de gestionare este o propunere de completare și modificare a unei ordonanțe de urgență care nu are la bază o lege specială de abilitare, nefiind un caz excepțional ce ar impune intervenția Guvernului în adoptarea unei măsuri urgente.” Se arată că atât ordonanța de urgență, cât și legea nu au un preambol care să justifice intervenția legislativă în procedura de urgență și lipsește fundamentarea soluțiilor pe date statistice relevante, studii de impact. În plus, „gestionarea câinilor fără stăpân nu este o situație excepțională, care să necesite măsuri în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public.[...] Problema câinilor fără stăpân poate fi gestionată și rezolvată prin măsuri eficiente de către serviciile comunitare, politici publice coerente și alocarea unor resurse adecvate”.

3. Critici de neconstituționalitate intrinsecă:

3.1. Art. I pct. 8 din lege [referitor la modificarea art. 7 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân]

3.1.1. Se susține că acest text de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 148 alin. (2) referitor la prioritatea tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, raportat la art. 11 alin. (1), potrivit cărora statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce îi revin din tratatele la care este parte, întrucât măsura eutanasierii câinilor fără stăpân pe care o consacră nu respectă o serie de acte internaționale în materie.

Se invocă în acest sens Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie din 2003, ratificată de România la data de 6 august 2004, arătându-se că dispozițiile criticate agravează soluția anterior reglementată în materie, stabilind „ca soluție de fond, de esență, principală a legii la problema câinilor fără stăpân, [...], eutanasia.”

Invocându-se Decizia nr. 1/2012 a Curții Constituționale prin care s-au făcut trimiteri și la legislațiile în materie ale altor state, se arată că soluțiile de eliminare a populației canine trebuie să fie individuale, iar nu colective. Or, norma criticată reglementează o soluție așa-zis individuală, întrucât este de notorietate situația adăposturilor care nu pot caza un număr atât de mare de câini, precum și posibilitățile reduse de adopție, astfel încât eutanasierea animalelor fără stăpân apare ca fiind inevitabilă: „animalele care nu sunt agresive, abandonate sau rămase fără stăpân, în număr foarte mare, vor fi eutanasiate prin efectul direct al aplicării legii.”

Se prezintă și definiția dată la pct. 15 lit. d) din Raportul explicativ la Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie, întocmit sub egida Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, arătându-se că acest document extinde protecția de care trebuie să se bucure animalele fără stăpân.

Se invocă, de asemenea, art. 1, 2, 3, 5, 7 și 10 din Declarația Universală a Drepturilor Animalelor din 1978, precum și art. 13 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care statuează asupra drepturilor animalelor.

Examinând legea criticată din perspectiva acestor documente internaționale, se conchide că aceasta „nu face referire la legislația de protecție a animalelor, nu include niciun principiu de protecție și asigurare a drepturilor animalelor”. Se apreciază că ar fi fost indicată introducerea unor garanții ale respectării drepturilor animalelor în proiectul de lege, cum ar fi dreptul acestora la viață, dreptul la respect, dreptul la îngrijire a oricărui animal dependent de om, principiul deținerii responsabile și a principiilor de bază pentru bunăstarea animalelor prevăzute în instrumentele internaționale pe care România le-a ratificat.

Cu privire la criticile de neconstituționalitate formulate la acest punct, se solicită Curții Constituționale „să se pronunțe și cu privire la faptul că interpretarea art. 7 alin. (2) din Legea de gestionare, în sensul aplicării eutanasiei câinilor fără stăpân care nu sunt bolnavi sau agresivi, după expirarea termenelor de revendicare și adopție, este contrară prevederilor Convenției europene pentru protecția animalelor de companie.”

3.1.2. Aceleași prevederi încalcă, în opinia autorilor sesizării, și dispozițiile art. 53 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi și libertăți. Aceasta întrucât atât eutanasierea individuală, cât și cea în masă, ca soluții propuse de legea adoptată, sunt măsuri neproporționale cu situația care a determinat adoptarea acestei legi.

Se apreciază că, „în lipsa oricăror statistici reale și autorizate, câinii fără stăpân sunt în mod nejustificat prezentați ca un pericol public, deși numărul câinilor violenți, sau care ar prezenta un real pericol public (sunt bolnavi etc.) este, în realitate, mai mic.”

Soluția pentru problema câinilor fără stăpân este, în opinia autorilor sesizării, „un program complex de intervenție și crearea unui cadru legal și instituțional în care deopotrivă autoritățile, comunitățile și proprietarii sau deținătorii de animale trebuie să coopereze responsabil.”

Invocându-se și „Raportul tehnic nr. 824/1992 al Comitetului de Experți pentru prevenirea rabiei”, al Organizației Mondiale a Sănătății, se apreciază că se impune revederea proiectului de lege și reglementarea eficientă a soluției sterilizării, eutanasia trebuind să rămână o măsură excepțională, care se dispune în condiții excepționale, când „au fost epuizate toate soluțiile legale și administrative, iar sacrificarea animalelor fără stăpân se impune în cadrul unor programe de control al bolilor.”

Se mai susține că normele criticate cuprind termene foarte scurte și din punct de vedere practic insuficiente pentru exercitarea unui drept — în cazul animalelor pierdute sau pentru protecția drepturilor animalelor, iar eutanasierea câinilor fără stăpân nu depinde decât de circumstanțe care pot constitui adesea motiv de arbitrar administrativ.

În același context este menționată neconcordanța cu prevederi ale Legii nr. 205/2004 privind protecția animalelor, potrivit cărorauciderea animalelor se dispune numai în cazul unui „animal bolnav ori rănit, pentru a-l scuti de suferințe fizice și psihice inutile”.

În concluzie, se solicită Curții Constituționale să constate că prevederile legale criticate sunt contrare principiului proporționalității, din perspectiva opțiunii pentru soluția eutanasiei — care înlătură cu totul dreptul la viață al câinilor fără stăpân, față de alte soluții alternative recomandate, cum ar fi sterilizarea și/sau ridicarea câinilor fără stăpân de pe domeniul public. Se arată și că legea poate conduce la o practică administrativă neunitară.

3.1.3. Textul de lege **încalcă, potrivit aceluiași susțineri, și Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012**, respectiv art. 1 alin. (3) din Constituție, precum și principiul securității juridice, care decurge din principiul legalității statuat de art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, în mod contrar celor reținute în decizia Curții Constituționale menționată, departe de a fi propusă ca soluție „ultimă” de gestionare a câinilor fără stăpân, eutanasierea în masă este promovată în legea criticată ca singura soluție de gestionare, orice alte soluții fiind excluse.

În continuare, se susține că uciderea în masă a câinilor fără stăpân nu reprezintă nicio dovadă a garanției demnității umane, ci „o metodă certă pentru a o prejudicia în mod iremediabil”.

Este încălcată și recomandarea Curții privind „obiectivitatea” criteriilor de aplicare a soluțiilor de gestionare. Acestea ar trebui să țină seama de recomandările forurilor care au efectuat studii în domeniu. Se invocă o serie de studii efectuate de Organizația Mondială a Sănătății între 1981 și 1988, susținându-se că „numai controlul reproducerii câinilor fără stăpân prin sterilizare și reteritorializare are efecte semnificative pe termen mediu și lung în ceea ce privește scăderea numărului acestor animale.” Cât privește metodele de gestionare a câinilor prin eutanasiere sau încarcerare permanentă în adăposturi, se arată că nu au la bază niciun studiu și sunt dezavuate de Organizația Mondială a Sănătății, fiind „atât ineficiente, cât și costisitoare.”

Se încalcă, potrivit aceluiași susțineri, recomandarea cuprinsă în aceeași decizie a Curții Constituționale, în sensul obligației legiuitorului de a lua măsuri ferme pentru evitarea aplicării soluției eutanasierii.

O altă nerespectare a Deciziei nr. 1/2012 a Curții Constituționale privește asigurarea cerințelor de previzibilitate a legii, impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, „termenul” în care câinii vor fi eutanasiați nu este stabilit clar, ci într-o manieră echivocă și generatoare de insecuritate juridică, întrucât, pe de o parte, art. 1 pct. 5 din lege prevede „ținerea câinilor în adăposturi pe o perioadă de 14 zile lucrătoare”, iar, pe de altă parte, art. 1 pct. 8 din aceeași lege prevede că „animalele vor fi eutanasiate într-un termen care poate fi modificat motivat.” Din cauza acestor formulări neclare, se poate ajunge la situația în care termenul de eutanasiere al animalului să fie mai scurt de 14 zile sau chiar eutanasierea să se facă pe loc pe motiv că „nu este loc în adăpost” sau „nu există resurse bugetare”.

Aceleași prevederi sunt neclare și în ceea ce privește referirile la cheltuielile necesare ducerii la îndeplinire a procedurilor prevăzute de actul normativ, întrucât nu indică nici care sunt „procedurile” la care se referă și nici care sunt acele „alte surse” care ar putea acoperi financiar respectivele „proceduri”, nici la ce instituții publice trebuie să ajungă acele surse și modalitatea în care fondurile provenind „din alte surse” vor intra în posesia respectivelor instituții. Se apreciază că, în lipsa acestor clarificări, se poate ajunge la situații absurde în care să nu fie alocate fonduri de la bugetul local pentru gestionarea câinilor fără stăpân în așteptarea apariției unor fonduri „din alte surse”, nedeterminate.

În plus, textul art. 7 alin. (1) nu prevede o ordine de prioritate în situația în care intră în concurs, prin solicitarea aceluiași câine, o persoană care revendică și care adoptă.

Se apreciază că adoptarea legii în forma criticată va conduce la încălcarea dreptului cetățenilor de a nu fi vătămați de o autoritate publică într-un interes legitim, așa cum este prevăzut de art. 52 din Constituție, referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică.

Se arată și faptul că orice metodă de gestionare a câinilor fără stăpân trebuie să respecte legea de protecție a animalelor, precum și faptul că uciderea colectivă a câinilor fără stăpân nu numai că nu conduce la împiedicarea înmulțirii lor (studiile arătând că încercarea de exterminare bruscă și brutală a unei specii conduce la sporirea reproducerii acesteia pentru supraviețuire) și traumatizează societatea civilă.

Prin raportare la art. 20 din Constituție, se invocă din nou Declarația Universală a Drepturilor Animalelor, arătându-se că

există o legătură intrinsecă între drepturile omului și drepturile animalelor, drepturile omului fiind vădit încălcate „dacă drepturile animalelor nu sunt respectate, omul fiind astfel obligat să trăiască într-un dezacord cu mediul înconjurător și lumea animală, situație de fapt care îi afectează grav demnitatea, integritatea psihică și fizică.”

Se arată că vinovăția persistenței fenomenului câinilor fără stăpân în stradă aparține în principal autorităților publice care, pe de o parte, nu au reglementat o metodă de gestionare eficientă — sterilizarea, iar, pe de altă parte, deși au alocat fonduri consistente cu destinația gestionării câinilor fără stăpân, acestea nu au fost cheltuite în mod eficient și corect.

Și la acest punct al sesizării se solicită pronunțarea de către Curtea Constituțională a unei decizii de interpretare a legii, și anume că dispozițiile art. 7 alin. (2) din lege sunt neconstituționale în sensul că aplicarea eutanasierii câinilor fără stăpân care nu sunt bolnavi sau agresivi, fără a se dispune alte măsuri eficiente (sterilizare etc.) și/sau aplicând criterii administrative arbitrare (capacitatea adăposturilor, fondurile disponibile), „este o măsură neproportională și contrară prevederilor Constituției.”

3.1.4. Se conchide în sensul că sunt încălcate prevederile art. 1 alin. (3) potrivit cărora România este stat de drept, art. 15 alin. (1) referitor la universalitatea drepturilor și libertăților consacrate de Constituție și art. 22 din Constituție referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, întrucât eutanasierea câinilor fără stăpân dispusă în alte condiții decât cele excepționale contravine demnității umane, ca valoare constituțională supremă.

3.2. Art. 1 pct. 6 din legea contestată [referitor la modificarea art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001], coroborat cu art. 1 pct. 2 [prin care s-a introdus art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001], coroborat cu art. 1 pct. 5 din lege [referitor la modificarea art. 4 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001], coroborat cu art. 1 pct. 8 din lege [referitor la modificarea art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Se susține că aceste texte de lege încalcă prevederile art. 1 — *Statul român*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 [raportat la art. 1 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului] — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 136 — *Proprietatea* din Constituție.

Asfel, prin utilizarea unei tehnici legislative precare, legiuitorul determină insecuritate juridică, creându-se situația ca un câine să poată fi ucis imediat ce e adus în adăpost, aspect relevant și la punctul precedent al sesizării.

În al doilea rând, noțiunea de „boală incurabilă” este interpretabilă, aducându-se ca argument faptul că „lista bolilor incurabile”, aprobată „prin Hotărârea nr. 24/2011 a Colegiului Medicilor Veterinari din România”, conține mai multe boli curabile. Se deschide perspectiva unor erori medicale în lanț, întrucât se stabilește că examenul medical al animalului se face pe baza fișei de observație, în condițiile în care multe boli din lista bolilor incurabile la câine stabilite de Colegiul Medicilor Veterinari din România nu se pot diagnostica decât prin examene paraclinice.

Se apreciază că dreptul de proprietate al deținătorului unui câine așa-zis bolnav incurabil prevalează în raport de principiul etic „vag și nereglementat” al obligației morale de a ucide un animal bolnav incurabil, mai ales în situația în care o serie de astfel de boli nu provoacă suferințe sau în situația în care animalele respective pot să fie sub tratament la momentul în care sunt capturate.

Se conchide că textele criticate suprimă în mod arbitrar raportul de proprietate care există între proprietarii de câini bolnavi incurabili și câinii aflați în deținerea/prorietatea acestora și permit distrugerea unor bunuri înainte de a se stabili

intenția/vinovăția proprietarului, și fără a se da posibilitatea proprietarului de a le recupera și de a contesta această măsură în justiție.

De asemenea, sunt discriminați proprietarii de câini bolnavi incurabil în raport cu proprietarii celorlalți câini, pentru că cei dintâi nu au la dispoziție un timp de revendicare, în timp ce pentru ceilalți proprietari timpul de revendicare este de 14 zile. Sunt discriminate persoanele care vor să adopte câini „bolnavi incurabil” în raport cu persoanele care doresc să adopte altfel de câini în condițiile în care deținerea câinilor „bolnavi grav, incurabili, irecuperabili” nu este interzisă sau limitată de nicio lege în vigoare.

Același text nu este corelat cu prevederile art. 71 din Legea nr. 205/2004 care instituie o reglementare referitoare la câinii identificați/cu deținător bolnav, potrivit căreia decizia omorării aparține în exclusivitate deținătorului.

3.3. Art. I pct. 5 din lege [referitor la modificarea art. 4 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Se susține că acest text de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 136 — *Proprietatea* și art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului* raportat la art. 16 și art. 17 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și principiul securității juridice.

Astfel, termenul de notificare a proprietarului câinelui de către serviciile publice de gestionare a câinilor fără stăpân nu este stabilit în mod clar, ceea ce creează insecuritate juridică în sensul că, până la notificare, câinele să fie deja oferit spre adopție.

3.4. Art. I pct. 9 din lege [referitor la modificarea art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001], raportat la prevederile art. I pct. 21 [de modificare a anexei nr. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001] și art. I pct. 22 [de modificare a anexei nr. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Se susține că aceste texte încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind căruia România este stat de drept, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și principiul securității juridice, întrucât impun condiții inechitabile pentru adopția câinilor fără stăpân. Autorii sesizării susțin că „nu poate fi limitat dreptul de a crește un număr de câini într-un spațiu privat și preferințele cetățenilor de a crește un număr mai mare de câini”, condițiile inechitabile pentru adopția câinilor fără stăpân constituind o restrângere neproporțională a unui drept și o atingere a vieții private.

Se încalcă și cerințele de accesibilitate și previzibilitate a legii, întrucât legiuitorul nu stabilește în niciun fel dimensiunile „spațiului din care să rezulte condițiile de creștere și adăpostire” ale câinilor adoptați și nici ce ar trebui să se înțeleagă prin „resursele materiale pentru creșterea și întreținerea câinilor”, ci lasă stabilirea efectivă a acestor elemente la aprecierea serviciilor publice de gestionare a câinilor fără stăpân, care sunt libere să procedeze în mod subiectiv și discriminatoriu. În opinia autorilor sesizării, legiuitorul era obligat de normele de tehnică legislativă să stabilească în mod riguros condițiile adopției astfel încât atât adoptatorii, cât și serviciile publice să poată anticipa cu claritate finalitatea deciziilor lor.

În plus, impunerea condiției „acordului vecinilor” împreună cu obligațiile prevăzute la pct. 3, 5 și 6 din formularul de adopție/revendicare sunt apreciate ca fiind „absurde și excesive” pentru străinii care adoptă.

Pentru aceste motive, punctele 3, 4 și 6 din anexele nr. 4 și nr. 5 reprezintă, în opinia autorilor sesizării, o discriminare a adoptatorilor de câini în raport cu ceilalți deținători, printr-o supraglementare a obligațiilor ce decurg din adopție, precum și o imixtiune în viața privată.

3.5. Art. I pct. 12 din lege [referitor la modificarea art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Acest text de lege încalcă prevederile art. 53 din Constituție — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, întrucât a eliminat ceea ce Curtea reținuse ca fiind un drept al organizațiilor neguvernamentale, respectiv dreptul de a asista la eutanasierea câinilor fără stăpân. Se apreciază că, în condițiile în care numărul de adăposturi este insuficient, este previzibil că soluția eutanasierii va fi luată de comunitățile locale în lipsa unui cadru instituțional adecvat care să respecte drepturile animalelor.

3.6. Art. I pct. 15 [referitor la modificarea art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

În opinia autorilor sesizării, acest text de lege încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), care consacră principiul legalității, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană* raportat la art. 13 din Tratatul de la Lisabona, precum și principiul securității juridice.

Astfel, se încalcă principiul proporționalității prevăzut de art. 53 din Constituție, întrucât se instituie sancțiuni exagerate și vădit disproportionale pentru deținătorii de câini în raport cu natura faptelor incriminate. Se invocă în acest sens criteriile stabilite de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 392 din 24 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 19 iulie 2011, pentru ca restrângerea exercițiului dreptului să fie justificată, precum și criteriile pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului le-a stabilit pentru întinderea „marjei” pentru ca acțiunea statului să fie necesară într-o societate democratică.

3.7. Art. I pct. 14 [referitoare la introducerea art. 132 și art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Cu privire la aceste dispoziții se susține că ele încalcă prevederile art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, raportat la art. 17 alin. (1) din „Declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului”, precum și principiul securității juridice.

Aceasta întrucât, prin textele contestate, sunt discriminați deținătorii de câini de rasă comună în raport cu deținătorii celorlalți câini de rasă însă fără drept de montă, care nu sunt obligați să își sterilizeze animalele.

De asemenea, textul sugerează că „exemplarele care nu sunt clinic sănătoase” nu vor beneficia de nicio îngrijire.

3.8. Art. I pct. 16 [referitor la modificarea art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Se susține că acest text încalcă prevederile art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, raportat la art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și principiul securității juridice, deoarece permite în mod abuziv angajaților serviciilor publice pentru gestionarea câinilor fără stăpân să constate contravenții și să aplice sancțiuni, în condițiile în care cele mai multe dintre sancțiunile prevăzute de lege se aplică chiar respectivelor servicii publice, pentru că acestea gestionează efectiv câinii fără stăpân. Se ajunge la situația în care „serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân din unitățile administrativ-teritoriale ar putea/trebuie să se auto-amendeze, situație în care conflictul de interese este vădit.”

3.9. Art. I pct. 20 din lege [referitor la modificarea anexei nr. 3 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Se susține că acest text încalcă art. 148 alin. (2) din Constituție referitor la prioritatea reglementărilor comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din legile interne, raportat la art. 11 alin. (2) lit. c) din Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie, precum și principiul securității juridice, întrucât face trimitere către un document orientativ, fără valoare de normă, respectiv „*Ghidul de eutanasiere aprobat de Colegiul Medicilor Veterinari*”. În acest fel nu se indică o metodă unică de eutanasiere, ci mai multe metode între care medicii

veterinari sunt chemați să aleagă în mod aleator, fapt de natură să creeze insecuritate juridică și să afecteze legea sub aspectul predictibilității.

Cât privește încălcarea documentului internațional invocat, se arată că aceasta este determinată de faptul că Ghidul de eutanasiere al Colegiului Medicilor Veterinari ar permite electrocutarea câinilor ca metodă de „eutanasiere”, în timp ce Convenția o interzice.

Pentru motivele arătate se solicită admiterea obiecțiilor de neconstituționalitate formulate și transmiterea legii spre reexaminare Parlamentului.

IV. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

V.1. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr. 2/4.939 din 20 septembrie 2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.250 din 20 septembrie 2013, punctul de vedere prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Astfel, criticile de neconstituționalitate extrinsecă referitoare la încălcarea principiului bicameralismului nu pot fi reținute, întrucât nu sunt întrunite criteriile pe care Curtea Constituțională le-a stabilit în acest sens în jurisprudența sa, respectiv existența unei deosebiri majore de conținut juridic și a unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate în cele două Camere. Cât privește criticile referitoare la condițiile de adoptare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001, se arată că acestea nu pot fi supuse în acest cadru controlului Curții Constituționale. În plus, autorii sesizării se referă în mod eronat la o lege de abilitare, în condițiile în care Guvernul a legiferat pe calea ordonanței de urgență.

Cât privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, se remarcă „atăt invocarea unor aspecte de drept, cât și a unor aspecte care ar putea recurge din aplicarea actului normativ, respectiv aspecte afectiv emoționale”.

Astfel, referitor la art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001, în noua redactare dată prin art. I pct. 8 din legea criticată, se arată că „reglementează în mod detaliat condițiile procedurale și de fond aferente revendicării sau adoptării câinilor capturați, iar în alin. (2) se stipulează fără echivoc împrejurările determinate ale procedurii eutanasiei, având în vedere considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 1/2012 și documentele internaționale în materie”. Menționarea în context a Tratatului de la Lisabona sau a Declarației Universale a Drepturilor Animalelor este apreciată ca fiind fără relevanță constituțională. Cât privește pretinsa încălcare a art. 53, se arată că este fundamentată pe argumente care excedează juridicului.

Se mai arată că este neîntemeiată susținerea potrivit căreia redactarea textului de lege ar putea determina ca termenul de eutanasiere a animalului să fie mai scurt de 14 zile având în vedere „caracterul imperativ al normei juridice înscrise la art. 4 alin. (1) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001”, astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 5 al legii, precum și interpretarea sistematică a actului normativ, din care reiese intenția legiuitorului de a sancționa contravențional încălcarea acestei dispoziții.

Referitor la criticile art. I pct. 6 coroborat cu art. I pct. 2, 5 și 8 din lege, se apreciază că acestea se referă la „presupuse motive legate de aplicarea dispozițiilor legale”.

Cât privește art. I pct. 9 din lege, se arată că „reglementarea aspectelor legate de revendicarea sau adoptarea câinilor [...] este apanajul legiuitorului”, remarcându-se și faptul că aceleași aspecte au mai fost invocate în sesizarea soluționată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1/2012, prin care s-a reținut că acestea sunt neîntemeiate.

Pentru aceste considerente, se apreciază că sesizarea este neîntemeiată și se propune respingerea acesteia.

VI. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere.

VII. La dosarul cauzei au fost atașate solicitările formulate de persoane fizice și organizații de protecție a animalelor din țară și străinătate, de admitere a obiecției de neconstituționalitate, respectiv de luare de poziție împotriva uciderii în masă a câinilor fără stăpân.

2. Având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia „*Curtea Constituțională poate fi sesizată în cazurile expres prevăzute de art. 146 din Constituție, republicată, sau de legea sa organică*”, precum și dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituție, care stabilesc expres și limitativ subiecții care pot sesiza Curtea Constituțională pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare, Curtea constată că cererile mai sus arătate sunt inadmisibile.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile criticate, reține următoarele:

VIII. 1. **Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă**, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate formulată de cei 30 de senatori.

2. **Obiectul sesizării de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din motivarea acesteia, îl constituie Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, criticată în ansamblul său, sub aspectul procedurii de adoptare, precum și, în special, dispozițiile: art. I pct. 2 din lege [referitor la introducerea art. 11], art. I pct. 5 [referitor la modificarea art. 4 alin. (4)], art. I pct. 6 [referitor la modificarea art. 5 alin. (1)], art. I pct. 8 [referitor la modificarea art. 7 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2)], art. I pct. 9 [referitor la modificarea art. 8], art. I pct. 12 [referitor la modificarea art. 11 alin. (1)], art. I pct. 14 [referitor la introducerea art. 13² și art. 13⁵], art. I pct. 15 [referitor la modificarea art. 14], art. I pct. 16 [referitor la modificarea art. 15], art. I pct. 20 [referitor la modificarea anexei nr. 3], art. I pct. 21 și 22 [referitor la modificarea anexei nr. 4 și, respectiv, nr. 5].

Textele de lege față de care au fost formulate critici de neconstituționalitate intrinsecă au următorul cuprins:

— **Art. I pct. 2 din lege [referitor la introducerea art. 11]:** „După articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins: «Art. 1.¹ — În sensul prezentei ordonanțe de urgență, expresia *câine fără stăpân* are următoarea semnificație: orice câine crescut, adăpostit, ținut pe domeniul public, în locuri publice sau în spațiile adiacente acestora, în afara proprietății stăpânului sau deținătorului acestuia, necontrolat, nesupravegheat, liber, abandonat, inclusiv cei identificați prin microcipare sau alt mijloc alternativ de identificare, stabilit de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.»”;

— **Art. I pct. 5 [referitor la modificarea art. 4 alin. (4)]:** „Articolul 4 se modifică și va avea următorul cuprins: «[...] (4) Serviciile speciale pentru gestionarea câinilor fără stăpân au obligația ca, de îndată ce a fost identificat proprietarul, acesta să fie notificat, în termenul prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. a) sau, după caz, până la expirarea termenului prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. b).»”;

— **Art. I pct. 6 [referitor la modificarea art. 5 alin. (1)]:** „Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 5. — (1) Animalele bolnave incurabil, declarate ca atare în urma unui examen medical, efectuat de medicul veterinar, examen la care pot asista reprezentanți din partea organizațiilor neguvernamentale pentru protecția animalelor, în baza fișei de observație, vor putea fi eutanasiate de îndată.»”;

— **Art. I pct. 8 [referitor la modificarea art. 7 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2)]:** „Art. 7. — (1) În termenul prevăzut la art. 4 alin. (1), câinii capturați și înregistrați în evidențele adăposturilor pot fi revendicați și adoptați după cum urmează:

a) în primele 7 zile lucrătoare de la data înregistrării în evidențele adăposturilor, câinii pot fi revendicați de către proprietari;

b) după expirarea termenului prevăzut la lit. a) și până la expirarea termenului de 14 zile lucrătoare, câinii pot fi revendicați sau adoptați de către persoane fizice sau juridice, din țară sau străinătate, în condițiile legii.[...]

(4) Până la îndeplinirea procedurii de eutanasiere, câinii pot fi revendicați sau adoptați.”;

— **Art. I pct. 9 [referitor la modificarea art. 8]:**

„Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 8. — (1) Încredințarea câinilor spre revendicare și adopție se face numai după ce aceștia au fost consultați de către medicul veterinar de liberă practică, deparazitați, vaccinați antirabic, sterilizați și identificați prin microcipare sau prin alt mijloc de identificare stabilit de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor. Câinii revendicați sau adoptați vor fi sterilizați, excepție făcând câinii cu regim special, astfel cum sunt definiți în normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Revendicarea și adopția câinilor de către solicitanți se fac pe baza unei declarații-angajament, al cărei model este prevăzut de anexele nr. 4 și 5.

(3) Adopția câinilor din adăposturi se face cu respectarea cumulativă a următoarelor condiții:

a) prezentarea de către adoptator a dovezii spațiului din care să rezulte condițiile corespunzătoare de creștere și adăpostire a câinilor;

b) prezentarea de către adoptator a dovezii resurselor materiale pentru creșterea și întreținerea câinilor;

c) prezentarea de către adoptator a acordului asociațiilor de proprietari sau, după caz, a vecinilor, în cazul adopției a mai mult de 2 câini;

d) înregistrarea, imediat după adopție, a câinilor în Registrul de evidență a câinilor fără stăpân.

(4) Proprietarii sau deținătorii de câini, persoane fizice sau persoane juridice, au obligația identificării acestora prin microcipare sau prin alt mijloc de identificare stabilit de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor.»”;

— **Art. I pct. 12 [referitor la modificarea art. 11 alin. (1)]:**

„Articolul 11 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 11. — (1) Acțiunile de capturare, adăpostire, deparazitare, vaccinare, sterilizare, revendicare/adopție se realizează cu respectarea normelor și măsurilor sanitare-veterinare referitoare la protecția animalelor, iar la acestea vor participa și reprezentanți ai asociațiilor și fundațiilor pentru protecția animalelor.»”;

— **Art. I pct. 14 [referitor la introducerea art. 13² și art. 13⁵]:**

„După articolul 13 se introduc 6 noi articole, articolele 13¹—13⁶, cu următorul cuprins: [...]

«Art. 13². — Este obligatorie sterilizarea câinilor cu sau fără stăpân aparținând rasei comune, metișii acestora, excepție făcând exemplarele cu regim special prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.[...]

Art. 13⁵. — În adăposturile serviciilor de gestionare a câinilor fără stăpân, după examinarea acestora de către medicul veterinar, vor fi recuperate exemplarele clinic sănătoase, neagresive, cu boli ușor tratabile, fără diferențe de sex, vârstă, talie, precum și exemplarele cu regim special.[...]

— **Art. I pct. 15 [referitor la modificarea art. 14]:**

„Art. 14. — (1) Constituie contravenții următoarele fapte și se sancționează după cum urmează:

a) nerespectarea dispozițiilor prevăzute la art. 4 alin. (4) și art. 13³, cu amendă de la 2.000 la 5.000 lei;

b) nerespectarea dispozițiilor prevăzute la art. 1, 3, 4 alin. (1)—(3), art. 6 alin. (1), art. 7 alin. (5), art. 8 alin. (1) și (4), art. 13¹, 13², 13⁴, 13⁵ și 13⁶, precum și a condițiilor prevăzute la declarația-angajament, cu excepția abandonului, cu amendă de la 5.000 la 10.000 lei;

c) nerespectarea dispozițiilor prevăzute la art. 2 alin. (1) și (2), precum și la art. 10, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei;

d) împiedicarea participării reprezentanților asociațiilor și fundațiilor pentru protecția animalelor la acțiunile prevăzute la art. 11, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei.

(2) Constituie infracțiuni următoarele fapte și se pedepsesc după cum urmează:

a) nerespectarea dispozițiilor art. 6 alin. (2), precum și cruzimile față de animale, prevăzute la art. 6 alin. (2) din Legea nr. 205/2004 privind protecția animalelor, cu modificările și completările ulterioare, cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă penală de la 1.000 lei la 10.000 lei și confiscarea câinilor;

b) nerespectarea dispozițiilor art. 9, cu închisoare de la un an la 3 ani;

c) nerespectarea dispozițiilor art. 13, cu închisoare de la 2 ani la 5 ani.”;

— **Art. I pct. 16 [referitor la modificarea art. 15]:**

„Articolul 15 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 15. — Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac, după caz, de persoane împuternicite, potrivit atribuțiilor de serviciu, din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, Ministerului Afacerilor Interne, precum și de inspectorii serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân din unitățile administrative-teritoriale, conform normelor metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență.»”;

— **Art. I pct. 20 [referitor la modificarea anexei nr. 3]:**

„La anexa nr. 3, punctele 1, 2 și 3 se modifică și vor avea următorul cuprins:

«1. Vor fi eutanasiați câinii prevăzuți la art. 5 și la art. 7 din prezenta ordonanță de urgență.

2. Eutanasierea câinilor se efectuează de către un medic veterinar de liberă practică, organizat în condițiile legii.

3. Eutanasierea câinilor se realizează conform ghidului pentru eutanasierea animalelor, aprobat de către Colegiul Medicilor Veterinari.»”;

— **Art. I pct. 21 și 22 [referitor la modificarea anexei nr. 4 și, respectiv, nr. 5, privind formularul de revendicare/adopție].**

3. Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (1), (3) și (5) privind caracterul unitar al statului, demnitatea umană și, respectiv, principiul respectării Constituției și a supremației sale, ale art. 11 alin. (1) privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 15 alin. (1) privind universalitatea drepturilor și libertăților, precum și a obligațiilor prevăzute prin lege, ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, ale art. 26 privind viața intimă, familială și privată, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 61 alin. (2) privind rolul și structura Parlamentului, ale art. 115 alin. (4) privind delegarea legislativă, ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, ale art. 148 alin. (2) privind aplicarea cu prioritate a actelor cu caracter obligatoriu adoptate la nivelul Uniunii Europene. Totodată, sunt considerate ca fiind încălcate și prevederile art. 13 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C nr. 83 din 30 martie 2010, dispoziții care fac referire la faptul că Uniunea și statele membre trebuie să țină seama de „cerințele bunăstării animalelor ca ființe sensibile” la elaborarea și punerea

în aplicare a politicii Uniunii în domeniul agriculturii, pescuitului, transporturilor, pieței interne, cercetării și dezvoltării tehnologice și al spațiului; ale Convenției europene pentru protecția animalelor de companie, semnată la Strasbourg la 23 iunie 2003, ratificată de România prin Legea nr. 60/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 5 mai 2004, precum și ale Declarației Universale a Drepturilor Animalelor, adoptată de Societatea Internațională pentru Drepturile Animalelor & Societățile Naționale Afiliate la Londra în septembrie 1977 și prezentată în mod public la Paris în anul 1978.

IX. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate:

1. Înainte de a proceda la examinarea punctuală a criticilor de neconstituționalitate, Curtea constată că legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată după parcurgerea procedurii de reexaminare pentru punerea de acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 11 ianuarie 2012 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 227/2002, precum și, în special, ale art. 1 pct. 5 [referitor la art. 4 alin. (1)], pct. 6 [referitor la art. 5 alin. (1) și (2)], pct. 8, pct. 9 [referitor la art. 8 alin. (3) lit. a)–d)], pct. 14 [referitor la art. 131 și 134], pct. 15 [referitor la art. 14 alin. (1) lit. b)] din lege, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012.

Prin decizia menționată, Curtea Constituțională a admis, în parte, obiecția de neconstituționalitate formulată și a constatat că dispozițiile art. 1 pct. 8 din Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 227/2002, sunt neconstituționale.

Dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale aveau următorul cuprins: „Art. 1 pct. 8: «(1) În situația în care, după expirarea termenului de cazare prevăzut la art. 4, câinii nu au fost revendicați sau adoptați conform prevederilor anexelor nr. 4 și 5, aceștia pot fi păstrați în adăposturi, returnați în teritoriu, eutanasiați sau o combinație a acestora, conform hotărârii consiliilor locale, respectiv a Consiliului General al Municipiului București, după consultarea populației din raza unității administrativ-teritoriale respective.

(2) În perioada de cazare a câinilor în adăposturi se rezolvă cu prioritate cererile de revendicare a acestora.

(3) Câinii nerevendicați în termen de 7 zile pot fi adoptați de persoane fizice și persoane juridice, precum și de către centrele de adopție special amenajate și organizate în acest scop, aparținând organizațiilor și fundațiilor pentru protecția animalelor, cu respectarea prevederilor art. 8 alin. (3).

(4) Câinii cu vârsta de până la 5 luni vor rămâne în adăposturi până la revendicare/adopție, dar nu mai târziu de împlinirea vârstei de 12 luni.»

Curtea a reținut, în esență, că „textul art. 1 pct. 8 din lege nu îndeplinește cerințele de previzibilitate impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție”, respectiv „stabilește soluțiile preconizate cu privire la obligația autorităților publice de a gestiona problema câinilor fără stăpân fără a ține seama de o ordine în care trebuie aplicate, astfel încât autoritățile publice chemate să aplice legea criticată vor fi puse în situația de a alege aleatoriu una sau mai multe dintre acestea”.

Curtea a statuat în acest sens că „legiuitorul trebuie să stabilească o ordine de prioritate cu privire la aceste soluții, iar soluția eutanasierii câinilor fără stăpân să fie aplicată doar în ultimă instanță, respectiv numai atunci când toate celelalte soluții au fost aplicate corespunzător de către autoritățile locale, dar nu și-au atins scopul de a limita sau de a eradica acest fenomen”.

Cât privește „adoptarea măsurilor concrete care să țină sub control fenomenul câinilor fără stăpân”, Curtea a reținut că

acestea țin „de marja de apreciere a statului, astfel încât legiuitorul este cel chemat să stabilească condițiile normative concrete în care fenomenul câinilor fără stăpân trebuie gestionat. În acest sens legiuitorul este obligat, ca și cerință constituțională, să implice și să responsabilizeze autoritățile publice locale, inclusiv prin sancțiuni de natură contravențională sau penală, pentru a se evita recurgerea la măsura eutanasierii”. Curtea a mai reținut că „prin folosirea unei tehnici legislative inadecvate legiuitorul a adus atingere în final demnității umane, valoare supremă prevăzută la art. 1 alin. (3) din Constituție. Demnitatea umană, sub aspect constituțional, presupune două dimensiuni inerente, respectiv relațiile dintre oameni, ceea ce vizează dreptul și obligația oamenilor de a le fi respectate și, în mod corelativ, de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale semenilor lor [...], precum și relația omului cu mediul înconjurător, inclusiv cu lumea animală, ceea ce implică, în privința animalelor, responsabilitatea morală a omului de a îngriji aceste ființe într-un mod de natură a ilustra nivelul de civilizație atins”. Totodată, Curtea a subliniat că „nu constată neconstituționalitatea vreuneia dintre soluțiile prevăzute prin legea criticată în privința gestionării fenomenului câinilor fără stăpân, ci sancționează doar lipsa de previzibilitate a legii determinată de inexistența unei ordini de aplicare a acestora — ordine care, în mod esențial, ar trebui să consacre soluția eutanasierii numai în ultimă instanță — și a unor proceduri clare și precise de care autoritățile publice să fie ținute în aplicarea soluțiilor preconizate”.

Cât privește celelalte critici de neconstituționalitate, Curtea le-a respins ca neîntemeiate.

După reexaminare, art. 1 alin. (8) din lege a căpătat o nouă redactare, fiind realizată și recorelarea altor dispoziții ale legii.

Prin actuala sesizare de neconstituționalitate sunt formulate critici de neconstituționalitate extrinsecă a legii astfel adoptate, precum și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

Din punct de vedere al constituționalității intrinseci, sunt criticate atât textul art. 1 pct. 8 al legii, în forma adoptată după reexaminarea legii pentru punerea în acord cu decizia Curții Constituționale, cât și alte texte ale acesteia, unele dintre ele examinate deja de Curtea Constituțională în raport cu critici similare prin Decizia nr. 1/2012. Dezlegarea dată cu acel prilej problemelor de constituționalitate analizate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, urmând să se facă referire la acestea și în cuprinsul prezentei decizii.

Astfel fiind, Curtea va proceda la examinarea mai întâi a criticilor de neconstituționalitate extrinsecă, urmând ca, în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă, acestea să fie grupate și analizate în funcție de Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012 și din perspectiva obligației impuse legiuitorului de dispozițiile art. 147 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale”.

2. Critici de neconstituționalitate extrinsecă

2.1. Se susține, în esență, că există deosebiri majore de conținut juridic între formele legii adoptate de cele două Camere ale Parlamentului (sunt stabilite termene de revendicare, respectiv adopție a câinilor fără stăpân mult mai scurte și condiții mult mai drastice de eutanasiere, este exclusă posibilitatea returnării câinilor fără stăpân, sunt excluse organizațiile neguvernamentale într-o etapă importantă a programului de gestionare a câinilor fără stăpân — eutanasia), ceea ce ar determina încălcarea principiului bicameralismului, consacrat de art. 61 din Constituție.

Cu privire la aceste critici, Curtea reamintește jurisprudența sa, în care a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale

Parlamentului și existența unei configurații deosebite, semnificativ diferite, între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, sau Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011).

Din analiza comparată a documentelor privind desfășurarea procesului legislativ în cauză, respectiv a formei adoptate de Senat, ca primă Cameră sesizată, și a celei adoptate de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, se constată că modificările operate de către Camera Deputaților față de forma legii adoptate de Senat nu sunt de natură a imprima nici deosebiri majore de conținut juridic față de forma legii adoptate de Senat și nicio configurație deosebită, semnificativ diferită față de cea a proiectului de lege în forma adoptată de Senat. Faptul că există un regim mai strict al condițiilor și termenelor stabilite în forma legii adoptată de Camera Deputaților față de forma adoptată de Senat nu poate fi calificat ca deosebire majoră de conținut juridic, în sensul celor arătate de autorii sesizării.

Acceptarea tezei autorilor obiecției de neconstituționalitate ar echivala cu returnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate, respectiv a Senatului, în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge. Curtea Constituțională a reținut sub acest aspect că „este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional și cu acordarea unui rol preponderent Camerei de reflecție în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor. Într-o atare situație, Camera de reflecție ar elimina posibilitatea Camerei decizionale de a conlucra la elaborarea actelor normative, aceasta din urmă putându-și doar exprima prin vot poziția cu privire la propunerea sau proiectul de lege deja adoptat de Camera de reflecție, ceea ce este de neconceput.[...] Art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosește sintagma «decide definitiv» cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de Camera de reflecție să fie dezbătut în Camera decizională, unde să i se și poată aduce modificări și completări. În acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare a inițiativei legislative, deci nu-l poate returna de la finalitatea sa.” (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2013)

2.2. În ceea ce privește invocarea art. 115 alin. (4) din Constituție, se observă că motivele prezentate de autorii sesizării sunt aceleași cu cele care au mai fost examinate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1/2012. Cu acel prilej, Curtea a reținut că „acest text constituțional nu are incidență în speță, întrucât, în cauza de față, obiectul controlului de constituționalitate îl constituie dispozițiile unei legi de modificare și completare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 794 din 13 decembrie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 29 aprilie 2002. Prin urmare, nu este supus controlului de constituționalitate actul de bază, cel care este modificat și completat, ci numai actul modificator.

În cadrul controlului a priori de constituționalitate, doar în cazul legilor de aprobare a ordonanțelor se poate contesta atât extrinsec, cât și intrinsec soluția cuprinsă în ordonanța astfel aprobată, întrucât «ordonanțele Guvernului aprobate de Parlament prin lege, în conformitate cu prevederile art. 115 alin. (7) din Constituție, încetează să mai fie acte normative de sine stătătoare și devin, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, acte normative cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea lor de către Guvern.» În continuare, Curtea a mai reținut că „în cadrul atribuției Curții Constituționale prevăzute la art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, numai pe calea controlului de constituționalitate a legii de aprobare a ordonanței guvernamentale se pot aduce în discuție critici de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează modul de adoptare a ordonanței, deci numai cu ocazia convertirii acesteia sub aspect formal în lege; acest lucru înseamnă că, în cadrul controlului de constituționalitate a priori a legii care modifică sau completează o ordonanță, nu se pot formula critici de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează modul de adoptare a ordonanței.[...] Adoptarea ordonanțelor de urgență nu este condiționată de existența unei legi de abilitare, cerință prevăzută de Constituție numai în privința ordonanțelor simple; astfel, legiuitorul delegat este competent să adopte ordonanțe de urgență cu întrunirea condițiilor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție.”

3. Critici de neconstituționalitate intrinsecă

3.1. Art. 1 pct. 8 din lege [referitor la modificarea art. 7 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2)], cu privire la care era incidentă obligația Parlamentului de reexaminare pentru punerea în acord cu Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012

3.1.1. Autorii sesizării consideră că textul de lege „încalcă flagrant” Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012, invocând sub acest aspect, în special, pasivitatea autorităților publice față de problema câinilor fără stăpân, faptul că eutanasierea în masă este promovată de legea criticată ca singura soluție de gestionare a acestei probleme, precum și necesitatea reglementării unei alte soluții legislative pentru problema vizată de reglementare, de exemplu sterilizarea câinilor.

Curtea constată că aceste critici nu pot fi reținute întrucât, în parte, sunt neîntemeiate, iar, în parte, și anume cât privește aspectele referitoare la aplicarea legii, excedează competenței Curții Constituționale.

Astfel, în noua redactare, textul de lege stabilește o ordine clară de aplicare a soluțiilor preconizate cu privire la obligația autorităților de a gestiona problema câinilor fără stăpân. Contrar susținerilor autorilor obiecției de neconstituționalitate, eutanasierea apare ca soluție ultimă în cazul în care câinii capturați și înregistrați în evidențele adăposturilor nu sunt revendicați sau adoptați în termenul prevăzut de lege și nici nu există capacități de cazare, respectiv disponibilități bugetare pentru a fi ținuți în adăposturi. Pentru a asigura parcurgerea tuturor etapelor prevăzute de lege, se instituie regula potrivit căreia decizia de eutanasiere se emite pentru fiecare câine în parte, precizându-se în mod expres că aceasta se face „după ce se constată că au fost parcurse toate etapele prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.”

Rezultă așadar că legiuitorul s-a conformat Deciziei nr. 1/2012 a Curții Constituționale, în sensul că a eliminat reglementarea alternativă a aplicării măsurilor referitoare la gestionarea problemei câinilor fără stăpân, stabilind o ordine a soluțiilor și termene ferme de aplicare a lor. Faptul că una dintre aceste soluții, ultima la care se poate recurge, este eutanasierea, nu este de natură să susțină pretinsa încălcare a deciziei Curții Constituționale, care s-a pronunțat sub acest aspect, reținând că „nu constată neconstituționalitatea vreuneia dintre soluțiile prevăzute de legea criticată în privința gestionării

fenomenului câinilor fără stăpân”, așadar nici a măsurii eutanasierii. Curtea a statuat că „adoptarea măsurilor concrete care să țină sub control fenomenul câinilor fără stăpân ține de marja de apreciere a statului”, legiuitorul fiind cel chemat să reglementeze condițiile concrete în care fenomenul câinilor fără stăpân trebuie gestionat. Considerentele Curții Constituționale s-au fundamentat și pe concluziile similare ale Curții Europene a Drepturilor Omului în Cauza *Georgel și Georgeta Stoicescu împotriva României*, prin care s-a reținut (paragraful 59) că „[...] Nu este de datoria Curții de a înlocui autoritățile naționale competente în stabilirea politicii celei bune care trebuie adoptată pentru soluționarea problemelor de sănătate și siguranță publică, cum este problema câinilor fără stăpân din România. În această privință Curtea acceptă faptul că nu trebuie impusă o sarcină imposibilă sau exorbitantă autorităților fără să se țină seama în special de alegerile pe care acestea trebuie să le facă prin raportare la priorități și resurse [...] aceasta reiese din marja largă de apreciere de care se bucură statele [...] în domeniul dificil cum este cel în speță [...]”.

Tocmai în considerarea acestei marje de apreciere a statului, problematica în discuție cunoaște o reglementare foarte diversă, și alte țări europene având fie prevederi legale asemănătoare celor adoptate de legiuitorul român (în sensul că, după expirarea unui anumit termen în care câinii fără stăpân sunt plasați în adăposturi, timp în care pot fi revendicați, dați spre adopție sau vânzare, după caz, aceștia pot fi eutanasiați), fie prevederi care instituie soluția eutanasierii acestora în diverse circumstanțe, inclusiv, în unele cazuri, necesitate economică sau probleme determinate de creșterea numărului de animale fără stăpân (pentru ambele categorii de situații, a se vedea legislația în materie din Finlanda, Irlanda, Marea Britanie, Polonia, Portugalia, Cehia, Luxemburg, Bulgaria, Spania).

Aprecierea asupra oportunității soluției adoptate de legiuitorul român, ca și asupra oportunității soluției legislative pe care autorii sesizării o promovează, nu intră în competența Curții Constituționale, aceasta din urmă putând constitui o eventuală propunere de lege ferenda.

3.1.2. Autorii sesizării invocă în continuare încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, respectiv lipsa de previzibilitate a textului de lege, întrucât acesta nu prevede în mod clar termenul în care câinii vor fi eutanasiați.

Examinând dispozițiile ce fac obiectul criticii, Curtea constată că acestea stabilesc doar termenul minim pentru menținerea câinilor în adăposturi în vederea revendicării, respectiv adopției, iar nu și un termen maxim. Legiuitorul nu a prevăzut un astfel de termen deoarece nu a stabilit o obligație a autorităților de a proceda la eutanasierea câinilor fără stăpân după expirarea termenului de 14 zile reglementat, ci numai o posibilitate în acest sens. Măsura eutanasierii poate interveni numai după expirarea termenului minim de 14 zile prevăzut de lege și la un moment care va depinde de capacitățile de cazare și de resursele bugetare, autoritățile publice locale având obligația de a recurge la eutanasiere numai în ultimă instanță. Ca urmare, **lipsa unui termen pentru aplicarea măsurii eutanasierii nu poate fi calificată ca o lipsă de previzibilitate a legii, ci ca o garanție a respectării principiului recurgerii la eutanasiere ca ultimă soluție în cadrul gestionării problematicii câinilor fără stăpân**. Altfel spus, după expirarea termenului de 14 zile prevăzut de lege, câinii vor fi eutanasiați dacă nu vor exista capacități de cazare și resurse bugetare pentru acestea. Asigurarea acestor capacități și resurse intră în sarcina autorităților publice locale, neintrând în sfera de reglementare primară stabilirea lor detaliată. Astfel cum Curtea a reținut prin Decizia nr. 1/2012, recurgerea la eutanasiere trebuie să se facă „numai atunci când toate celelalte soluții au fost aplicate corespunzător de către autoritățile locale”, aplicare corespunzătoare însemnând inclusiv depunerea tuturor diligențelor pentru asigurarea resurselor bugetare necesare

aplicării măsurilor prevăzute de lege, în ordinea pe care legea o prevede.

3.1.3. Ca urmare, nu poate fi reținută nici încălcarea prevederilor art. 22 din Constituție, referitor la dreptul la viață și la integritate fizică și psihică (interpretate din perspectiva lezării demnității umane), întrucât eutanasierea câinilor fără stăpân apare ca o ultimă soluție, după aplicarea în mod corespunzător a tuturor celorlalte soluții, în concordanță cu cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1/2012.

3.1.4. Curtea constată că este neîntemeiată și susținerea privind încălcarea prevederilor art. 52 din Constituție, referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, motivată prin lipsa unei ordini/ierarhizării în ceea ce privește operațiunile de revendicare/adopție. Textul de lege este foarte clar sub acest aspect, fiind neîndoielnic că operațiunea revendicării prevalează celei a adopției, aspect care rezultă inclusiv din modul de stabilire a termenelor în care pot avea loc operațiunile de revendicare/adopție.

3.1.5. În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, se constată că autorii sesizării nu precizează în mod clar care este dreptul sau libertatea al căror exercițiu este restrâns prin textele criticate. Examenul de proporționalitate realizat de aceștia reprezintă de fapt o prezentare a soluțiilor legislative adoptate de legiuitor în această cauză, în raport cu soluțiile apreciate ca fiind mai bune de către autorii sesizării, cu trimitere la elementele ale evoluției problematicii câinilor fără stăpân în România în ultimii 10 ani și studii ale unor organisme internaționale în acest domeniu. Astfel de critici, elemente de fapt și propuneri de reglementare nu pot forma însă obiectul controlului de constituționalitate.

3.1.6. Criticile referitoare la pretinsa încălcare a art. 11, art. 20 și art. 148 din Constituție, prin raportare la o serie de documente internaționale, au mai format obiectul analizei Curții Constituționale prin Decizia nr. 1/2012.

Astfel, Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie reglementează reducerea numărului de animale fără stăpân în art. 12, care prevede, în mod expres, că, „atunci când o parte estimează că numărul de animale fără stăpân constituie pentru ea o problemă, ea trebuie să ia măsurile legislative și/sau administrative necesare pentru reducerea numărului acestora prin metode care nu cauzează dureri, suferințe sau temeri evitabile.

a) Astfel de măsuri trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- (i) în cazul în care astfel de animale trebuie să fie capturate, aceasta trebuie să se facă astfel încât să producă minimum de suferințe fizice și psihice animalelor, în funcție de natura animalului;
- (ii) în cazul în care animalele capturate sunt adăpostite sau sacrificate, aceasta trebuie să se facă în conformitate cu principiile prezentei convenții”.

Cât privește prevederile art. 13 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, acestea nu sunt incidente în cauză, deoarece vizează un alt obiect de reglementare, și anume ca la elaborarea și punerea în aplicare a politicii Uniunii în domeniul agriculturii, pescuitului, transporturilor, pieței interne, cercetării și dezvoltării tehnologice și al spațiului să se țină seama de „cerințele bunăstării animalelor ca ființe sensibile”.

În sfârșit, Declarația Universală a Drepturilor Animalelor, adoptată de Societatea Internațională pentru Drepturile Animalelor & Societățile Naționale Afiliate la Londra în septembrie 1977 și prezentată la Paris în anul 1978, nu are incidență în cadrul controlului de constituționalitate, deoarece nu se încadrează în ipoteza art. 11 din Constituție.

3.1.7. Nu poate fi reținută ca fundamentând o eventuală încălcare a vreunui text constituțional pretinsa neconcordanță a textului de lege criticat și prevederi ale Legii nr. 205/2004 privind protecția animalelor, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 531 din 14 iunie 2004. Curtea a reținut sub acest aspect în Decizia nr. 1/2012 că, potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nr. 205/2004, „*gestionarea populației canine fără stăpân de pe teritoriul României se reglementează prin lege specială*», ceea ce înseamnă că *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2002, astfel cum este modificată și completată prin legea criticată în cauza de față, este o reglementare specială față de cea generală, comună în materie, reprezentată de Legea nr. 205/2004. Aceasta din urmă își va găsi aplicarea numai în măsura în care legea specială nu conține dispoziții specifice derogatorii.*”

3.2. Art. 1 pct. 2 [referitor la introducerea art. 11]

Acest text de lege, care stabilește definiția câinilor fără stăpân, nu este criticat în sine, ci menționat în legătură cu alte texte ale legii (art. 1 pct. 5 și art. 1 pct. 8), criticate punctual, astfel cum se va arăta în ceea ce urmează.

3.3. Art. 1 pct. 5 [referitor la modificarea art. 4 alin. (4)]

Prevederile menționate sunt criticate în raport cu art. 44, art. 53, art. 136 și art. 20 din Constituție, respectiv art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu motivarea că ar institui o reglementare ambiguă sub aspectul termenului de notificare a proprietarului câinilor, cu consecința creării posibilității ca deținătorul câinelui să fie notificat după ce câinele a fost dat spre adopție. Aceste critici nu pot fi reținute, întrucât posibilitatea notificării proprietarului câinelui inclusiv după expirarea termenului de 7 zile în care acesta poate fi exclusiv revendicat, iar nu și adoptat, este stabilită în favoarea proprietarului câinelui, pentru a da acestuia posibilitatea să îl revindică chiar până la data îndeplinirii procedurii de eutanasiere, astfel cum, de altfel, art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2001, modificată, o prevede în mod expres.

3.4. Art. 1 pct. 6 [referitor la modificarea art. 5 alin. (1)]

Textul de lege menționat este criticat (în corelație cu alte texte ale legii — art. 1 pct. 2, art. 1 pct. 5, art. 1 pct. 8) întrucât permite eutanasierea de îndată a câinilor bolnavi incurabili. Aceasta din perspectiva posibilității prevăzute de lege pentru câinii fără stăpân de a fi revindicați, respectiv adoptați în anumite termene, precum și a caracterului interpretabil al conceptului de „boală incurabilă”.

Curtea constată că aceste critici sunt neîntemeiate. Considerațiile autorilor sesizării în sensul că reglementările de specialitate care stabilesc „lista bolilor incurabile la câine” ar cuprinde și boli curabile nu este de natură să argumenteze o lipsă de previzibilitate a textului de lege care se referă la conceptul de „boală incurabilă”, ci, eventual, o deficiență a respectivei reglementări de specialitate, care nu poate face obiectul controlului de constituționalitate.

Cât privește posibilitatea pe care textul de lege o prevede, aceasta este justificată, întrucât câinii bolnavi incurabili se află într-o situație de fapt diferită, în considerarea bolii de care suferă și a pericolului pe care aceasta o poate prezenta inclusiv pentru ceilalți câini din adăpost și/sau pentru oameni. Chiar dacă s-ar admite că în acest mod are loc o restrângere a exercițiului dreptului proprietarului câinelui, această restrângere îndeplinește condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție, fiind impusă prin lege, în vederea ocrotirii sănătății publice, proporțională cu situația care a determinat-o și aplicată în mod nediscriminatoriu.

Pentru a se asigura aceste garanții, art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001, astfel cum a fost modificat prin art. 1 pct. 6 din legea criticată stabilește că declararea animalelor ca fiind bolnave incurabili se face numai în urma unui examen medical efectuat de medicul veterinar, la care pot asista reprezentanți din partea organizațiilor neguvernamentale pentru protecția animalelor, și în baza unei fișe de observație.

3.5. Art. 1 pct. 9 [referitor la modificarea art. 8]

Acest text de lege, referitor la condițiile pe care adoptatorul trebuie să le întrunească în vederea adopției unui câine fără

stăpân, a mai format obiectul examinării Curții Constituționale în raport cu critici similare. Prin Decizia nr. 1/2012, Curtea a reținut că „*legiitorul este singurul competent să stabilească astfel de condiții în virtutea art. 61 alin. (1) din Constituție. [...] Dreptul legal al unei persoane de a adopta câini nu poate aduce atingere dreptului constituțional la viață privată al celorlalți persoane. De asemenea, cu privire la obligația de a face dovada spațiului de locuit și de a plăti o taxă expres reglementată, se constată că aceste măsuri, pe de o parte, asigură autoritatea statală că acești câini adoptați nu vor fi din nou returnați de către adoptator pe domeniul public, iar, pe de altă parte, cointereesează adoptatorul la asigurarea sănătății câinelui prin plata taxelor reprezentând cheltuielile medicale și de întreținere ale acestuia pe care autoritatea de stat le-a efectuat. [...] Statul recunoaște dreptul legal al persoanei de a adopta câini, dar cu respectarea unor standarde legale care să nu stânjenească ceilalți cetățeni sau chiar să zădărnicească politica statului în privința gestionării câinilor fără stăpân*”.

Pentru aceste considerente, sunt neîntemeiate criticile referitoare la încălcarea prevederilor art. 1 alin. (3), art. 16, art. 26, art. 44 și art. 53 din Constituție.

Cât privește pretinsa încălcare a principiului securității juridice, determinată de lipsa unei precizări a spațiului minim, exprimat în metri pătrați, respectiv a unui venit minim din care să se poată întreține un câine, aceasta nu poate fi reținută, stabilirea elementelor menționate fiind de domeniul actelor date în aplicarea legii.

3.6. Art. 1 pct. 12 [referitor la modificarea art. 11 alin. (1)]

La acest punct, se susține încălcarea art. 53 din Constituție, fără a se preciza care este dreptul constituțional al cărui exercițiu este restrâns. „Dreptul organizațiilor neguvernamentale de a asista la eutanasierea câinilor fără stăpân” nu reprezintă un drept prevăzut de Constituția României, pentru a se putea proceda la o analiză din perspectiva unei eventuale restrângeri a exercițiului acestuia.

3.7. Art. 1 pct. 14 [referitor la introducerea art. 132 și art. 135]

Criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la aceste texte se fundamentează pe o interpretare care ignoră reglementarea în ansamblul său. Astfel, „recuperarea” la care se referă textul art. 135 din lege atunci când reglementează examinarea de către medicul veterinar a animalelor din adăposturi vizează tocmai identificarea acelor câini — bolnavi sau agresivi, pentru care legea stabilește un regim distinct și în considerarea acestui regim distinct.

Cât privește pretinsa discriminare pe care dispozițiile art. 132 ar fi de natură să o creeze între deținătorii câinilor de rasă comună în raport cu deținătorii câinilor de rasă fără drept de montă, aceasta nu poate fi reținută, întrucât vizează situații diferite, cu o reglementare juridică diferită.

3.8. Art. 1 pct. 15 [referitor la modificarea art. 14]

Aprecierea subiectivă a autorilor sesizării referitoare la caracterul „exagerat” al sancțiunilor prevăzute de lege nu este de natură să susțină pretinsa încălcare a art. 1 alin. (5) și art. 53 din Constituție. Este de competența legiitorului, și în cadrul marjei de apreciere a acestuia, stabilirea sancțiunilor pentru încălcarea prevederilor legale.

Pentru aceleași considerente expuse mai sus, cu referire și la considerentele Deciziei nr. 1/2012 a Curții Constituționale, art. 148 din Constituție, raportat la art. 13 din Tratatul de la Lisabona, nu este incident în cauză.

3.9. Art. 1 pct. 16 [referitor la modificarea art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Pretinsa neconstituționalitate a acestor dispoziții este motivată prin aceea că s-ar permite în mod abuziv angajaților serviciilor publice pentru gestionarea câinilor fără stăpân să constate contravenții și să aplice sancțiuni, în condițiile în care cele mai multe dintre sancțiunile prevăzute de lege se aplică chiar respectivelor servicii publice.

Curtea constată că textul criticat stabilește în mod distinct organele care au calitatea de agenți constatatori, iar prin utilizarea sintagmei „după caz” trimite la o interpretare sistematică și corespunzătoare a prevederilor legale, ceea ce exclude ipoteza avansată de autorii sesizării, potrivit căreia agenții constatatori s-ar amenda pe sine pentru faptele prevăzute de lege.

3.10. Art. I pct. 20 din lege [referitor la modificarea anexei nr. 3 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001]

Contrar susținerilor autorilor sesizării, trimiterea la un act aprobat de Colegiul Medicilor Veterinari și, implicit, la metodele de eutanasiere pe care acesta le-ar reglementa, nu este de natură să determine insecuritate juridică și să afecteze legea sub aspectul predictibilității, câtă vreme aceste metode sunt stabilite în mod clar, fiind circumscrise semnificației pe care o are termenul de eutanasiere, precizată chiar de art. 5 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2001 astfel cum a fost modificată, respectiv „*act de sacrificare prin procedee rapide și nedureroase a câinilor prevăzuți la alin. (1)*”.

Curtea reține că în stabilirea și aplicarea acestor metode trebuie respectate dispozițiile Convenției europene pentru protecția animalelor de companie, care prevede, în art. 11 alin. (2), că „*Următoarele metode de sacrificare trebuie să fie interzise:*

a) *înecul și alte metode de asfixie, dacă ele nu produc efectele menționate în alin. (1) lit. b);*

b) *utilizarea otrăvurilor sau drogurilor ale căror doza și aplicare nu pot fi controlate în maniera de a obține efectele menționate în alin. (1);*

c) *electrocutarea, mai ales dacă ea nu este precedată de pierderea imediată a conștienței.*”

3.11. Art. I pct. 21 și pct. 22 [referitor la modificarea anexei nr. 4 și, respectiv, nr. 5, privind formularul de revendicare/adopecție]

În esență, este vorba despre cuprinsul formularelor de revendicare/adopecție, criticat, în special, pentru reglementare excesivă, apreciată ca fiind de natură să încalce principiul securității juridice, egalitatea în drepturi a cetățenilor, dreptul la respectarea vieții private și dreptul de proprietate privată.

Curtea reține că reglementarea unor condiții stricte în această privință dă expresie scopului legii și necesității de

responsabilizare a persoanelor care își asumă o adopție, neputând fi reținute ca încălcând normele constituționale invocate.

3.12. În final, Curtea constată că toate criticile formulate dau în realitate expresie unei temeri privitoare la modul de aplicare a legii, care, potrivit sesizării, va conduce la o eutanasiere colectivă a câinilor fără stăpân, indiferent de termenele stabilite de lege și de situația particulară a acestor câini, sau de garanțiile pe care reglementarea le prevede. Este enunțată, practic, o prezumție de nerespectare a legii, pe de o parte, iar pe de altă parte, o prezumție de lipsă de responsabilitate a factorilor implicați în gestionarea problematicei câinilor fără stăpân, pe fondul lipsei resurselor bugetare pentru susținerea numărului mare de câini fără stăpân existenți la acest moment în România.

Curtea precizează că sancționarea, pe calea controlului de constituționalitate, a lipsei de previzibilitate a legii are ca scop evitarea eventualelor probleme ce ar putea decurge din aplicarea acesteia, în sensul de a permite persoanelor vizate de normă să își regleze conduita. De aceea, în precedent, Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. I pct. 8 din lege, text imprecis și care putea conduce la fenomene de eutanasiere în masă a câinilor fără stăpân, aducând astfel atingere demnității umane. Legea, în forma actuală, nu mai cuprinde această deficiență care s-ar putea converti într-un viciu de neconstituționalitate și, contrar susținerilor autorilor sesizării, reglementează măsura eutanasierii numai *in extremis*, pe baza unor decizii individuale și cu respectarea unei proceduri clare.

Subliniind aceste considerente, potrivit cărora eutanasierea în masă a câinilor fără stăpân este contrară dispozițiilor constituționale, Curtea reține, totodată, că eventualele conduite de nerespectare a legii la care fac referire autorii sesizării nu intră în competența sa de soluționare, urmând a antrena răspunderea prevăzută de lege.

În ceea ce privește factorii implicați în gestionarea problematicei câinilor fără stăpân, Curtea amintește considerentele reținute în Hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Georgel și Georgeta Stoicescu împotriva României*, în sensul că responsabilitatea acestei gestionări revine deopotrivă **autorităților publice și societății civile (paragraful 58)**.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituția României, precum și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

Cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, astfel cum a fost aprobată prin Legea nr. 227/2002, precum și, în special, dispozițiile: art. I pct. 2 [referitor la introducerea art. 11], art. I pct. 5 [referitor la modificarea art. 4 alin. (4)], art. I pct. 6 [referitor la modificarea art. 5 alin. (1)], art. I pct. 8 [referitor la modificarea art. 7 alin. (1) lit. a) și b) și alin. (2)], art. I pct. 9 [referitor la modificarea art. 8], art. I pct. 12 [referitor la modificarea art. 11 alin. (1)], art. I pct. 14 [referitor la introducerea art. 13² și art. 13⁵], art. I pct. 15 [referitor la modificarea art. 14], art. I pct. 16 [referitor la modificarea art. 15], art. I pct. 20 [referitor la modificarea anexei nr. 3], art. I pct. 21 și pct. 22 [referitor la modificarea anexei nr. 4 și, respectiv, nr. 5] din lege sunt constituționale, în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 25 septembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2010 privind reglementarea unor măsuri în sistemul de asigurări sociale de sănătate

Luând în considerare necesitatea organizării unui cadru instituțional specific de prevenire, descoperire și combatere a actelor și faptelor de încălcare a legislației în sistemul asigurărilor sociale de sănătate de către furnizorii de servicii medicale, medicamente, dispozitive medicale și îngrijiri medicale la domiciliu, aflați în relație contractuală cu casele de asigurări de sănătate, cu impact asupra bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, se impune luarea de măsuri eficiente de către Casa Națională de Asigurări de Sănătate cu efecte directe în utilizarea judicioasă a Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, acțiuni ce vizează interesul public și care presupun întărirea structurilor de monitorizare, control și adăugarea componentei antifraudă la nivelul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate — fără însă a majora numărul maxim de posturi aprobat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2010 privind reglementarea unor măsuri în sistemul de asigurări sociale de sănătate, aprobată prin Legea nr. 263/2013 pentru sistemul asigurărilor sociale de sănătate, respectiv 3281 posturi,

având în vedere obiectivul specific stabilit prin Hotărârea Parlamentului României nr. 45/2012 privind acordarea încrederii Guvernului, la capitolul „Sănătate”, de revizuire a sistemului de finanțare și implementare a unui control riguros al cheltuielilor publice,

întrucât nepromovarea prezentei ordonanțe de urgență ar avea consecințe negative asupra încadrării în cheltuielile de personal din sistemul de asigurări sociale de sănătate, având în vedere necesitatea unei dimensionări corecte a numărului de personal din structurile de monitorizare, control și antifraudă de la Casa Națională de Asigurări de Sănătate și casele de asigurări de sănătate pentru fundamentarea cheltuielilor de personal în bugetul anului 2014, precum și asupra eficienței acțiunilor de control cu privire la cheltuielile cu servicii medicale, medicamente, dispozitive medicale și îngrijiri medicale la domiciliu, suportate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate,

deoarece aceste împrejurări vizează interesul public și constituie elementele unei situații extraordinare, ce nu suferă amânare, se impune adoptarea de măsuri imediate pentru stabilirea numărului de posturi pentru Casa Națională de Asigurări de Sănătate și casele de asigurări de sănătate, în vederea creării structurilor de monitorizare, control și antifraudă, astfel încât să se poată realiza încadrarea în limitele de cheltuieli cu personalul din sistemul de asigurări sociale de sănătate, precum și asigurarea accesului neîntrerupt al asiguraților la servicii medicale, medicamente, dispozitive medicale și îngrijiri medicale la domiciliu, concomitent cu creșterea calității acestor servicii medicale prin îmbunătățirea măsurilor și acțiunilor de monitorizare și control al tuturor cheltuielilor publice din sistemul de asigurări sociale de sănătate,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Articolul 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2010 privind reglementarea unor măsuri în sistemul de asigurări sociale de sănătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 9 noiembrie 2010, aprobată prin Legea nr. 263/2013, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Numărul maxim de posturi din sistemul de asigurări sociale de sănătate este de 3.281, dintre care 291 posturi pentru Casa Națională de Asigurări de Sănătate, inclusiv președintele, și 2990 de posturi pentru casele de asigurări de sănătate, repartizate, în condițiile legii, de președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, cu avizul Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Gheorghe-Eugen Nicolăescu

Viceprim-ministru,

ministrul finanțelor publice,

Daniel Chițoiu

Ministrul delegat pentru buget,

Liviu Voinea

Ministrul muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor
vârstnice,

Mariana Câmpeanu

București, 16 octombrie 2013.

Nr. 93.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea și completarea art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2013 privind unele măsuri pentru reorganizarea prin divizare parțială a Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, pentru modificarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind activitatea Departamentului pentru Energie

Având în vedere obiectivul reprezentat de asigurarea finanțării necesare pentru derularea proceselor de privatizare, cu respectarea întocmai și la termen a angajamentelor statului român față de instituțiile financiare internaționale (Fondul Monetar Internațional, Banca Mondială și Comisia Europeană),

întrucât, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2013 privind unele măsuri pentru reorganizarea prin divizare parțială a Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, pentru modificarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind activitatea Departamentului pentru Energie, asigurarea finanțării cheltuielilor legate de activitatea de privatizare se realizează prin bugetul de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare al Departamentului pentru Energie care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, în condițiile legii,

ținând cont de faptul că, în lipsa unor reglementări bugetare care să permită Departamentului pentru Energie să rețină la dispoziția sa sumele necesare derulării activităților preluate, se face aplicabilitatea prevederilor art. 2 alin. (1) din Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 113/2006 privind înființarea Fondului național de dezvoltare, aprobată prin Legea nr. 186/2008, cu modificările ulterioare, prevedere care obligă Departamentul pentru Energie să vireze la bugetul de stat sumele neutilizate, la finele fiecărei luni,

având în vedere necesitatea ca Departamentul pentru Energie, organ de specialitate al administrației publice centrale cu personalitate juridică, în cadrul Ministerului Economiei, care aplică strategia și programul de guvernare în domeniul energiei în concordanță cu cerințele economiei de piață și pentru stimularea inițiativei operatorilor economici, să dispună de suportul financiar necesar pentru îndeplinirea atribuțiilor sale,

întrucât față de Fondul Monetar Internațional și Comisia Europeană au fost asumate de către statul român angajamente ale căror termene de realizare se împlinesc în perioada octombrie—noiembrie 2013, referitoare la privatizarea și restructurarea Societății Naționale „Nuclearelectrica” — S.A. București, Societății Naționale a Gazelor Naturale Romgaz — S.A. Mediaș, Societății Comerciale Complexul Energetic Oltenia — S.A., Societății Comerciale de Distribuție și Furnizare a Energiei Electrice Electrica — S.A. București și a Societății Comerciale Complexul Energetic Hunedoara — S.A.,

întrucât neadoptarea de urgență a reglementărilor care să permită Departamentului pentru Energie să rețină la dispoziția sa sumele necesare derulării activităților menționate conduce la imposibilitatea angajării de către departament de cheltuieli în scopul achitării serviciilor de specialitate necesare (intermediarul pentru ofertele publice, consultanții juridici, s.a.a.) și creează disfuncțiuni majore în privința angajamentelor asumate,

ținând cont de faptul că imposibilitatea angajării de către Departamentul pentru Energie de cheltuieli în scopul achitării serviciilor de specialitate necesare pentru derularea angajamentelor asumate de către statul român față de Fondul Monetar Internațional și Comisia Europeană, ale căror termene de realizare se împlinesc în perioada octombrie—noiembrie 2013, va conduce la nerealizarea acestor angajamente, punând în pericol astfel situația împrumuturilor acordate de către aceste instituții financiare statului român, putând supune astfel economia națională la un risc de apariție a unor dezechilibre macroeconomice majore, cu efect atât asupra balanței de plăți a României, cât și asupra deficitului bugetar, precum și asupra unor decizii în sens negativ ale agențiilor de rating, în contextul în care se așteaptă ca economiile să fie supuse, în mod inevitabil, la șocuri externe în anii următori, asigurându-se astfel linii de finanțare rapidă pentru cazuri excepționale, la un nivel redus al dobânzilor,

întrucât aceasta este o situație care, datorită circumstanțelor sale excepționale, impune adoptarea de măsuri imediate, în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public, reprezentat de necesitatea respectării angajamentelor asumate de către statul român față de Fondul Monetar Internațional și Comisia Europeană, fără de care s-ar putea înregistra consecințe negative și riscuri majore de apariție a unor puternice derapaje macroeconomice, de destabilizare financiară a țării și afectarea funcționării normale a autorităților statului în perioada 2013—2015,

în considerarea faptului că elementele sus-menționate vizează interesul public și constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — Articolul 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2013 privind unele măsuri pentru reorganizarea prin divizare parțială a Oficiului Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, pentru modificarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri privind activitatea Departamentului pentru Energie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 29 iunie 2013, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:
„(4) Prin derogare de la prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2006 privind înființarea Fondului național de dezvoltare, aprobată prin Legea nr. 186/2008, cu modificările ulterioare, pentru desfășurarea corespunzătoare a activităților de privatizare, Departamentul pentru Energie reține permanent la dispoziția sa o sumă din veniturile încasate din vânzarea acțiunilor emise de societățile

și companiile naționale, precum și de către societățile comerciale la care acesta, în numele Ministerului Economiei, își exercită drepturile ce decurg din calitatea de acționar, precum și din alte venituri incluse potrivit legii în bugetul de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare, sumă ce reprezintă jumătate din quantumul anual al cheltuielilor prevăzute în bugetul său de venituri și cheltuieli aferent activității de privatizare.”

2. După alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Din veniturile încasate de Departamentul pentru Energie prevăzute la alin. (4) se acoperă cheltuielile pentru activitatea de privatizare efectuate, se reîntregește suma care rămâne permanent la dispoziția acestuia, diferența urmând a se vira lunar la Trezoreria Statului, într-un cont special deschis pe seama Ministerului Finanțelor Publice, până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se datorează sumele respective”

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul economiei, interimar,
Bogdan Nicolae Badea,
secretar de stat
Ministrul delegat pentru energie,
Constantin Niță
Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu
Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

București, 16 octombrie 2013.
Nr. 95.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind aprobarea contractării de către Ministerul Finanțelor Publice a unui împrumut pe piețele externe de capital, prin redeschiderea emisiunii de obligațiuni scadente în data de 18 septembrie 2020, cu maturitate de 7 ani și cupon 4,625%, în sumă de minimum 250 milioane EUR și maximum 500 milioane EUR, în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, și desemnarea administratorilor tranzacției

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările ulterioare, și ale Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 15 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare în cadrul administrației publice centrale și pentru modificarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2013, cu modificările și completările ulterioare, al prevederilor pct. 4.1.a), b) 2 și pct. 5 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și al prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.264/2010 pentru aprobarea Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, cu modificările ulterioare,

ministrul delegat pentru buget emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă contractarea de către Ministerul Finanțelor Publice a unui împrumut pe piețele externe de capital, prin redeschiderea emisiunii de obligațiuni scadente în data de 18 septembrie 2020, cu maturitate de 7 ani și cupon 4,625%, în sumă de minimum 250 milioane EUR și maximum 500 milioane EUR, în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, denumită în continuare *emisiune*, suma

finală, precum și toți ceilalți termeni și celelalte condiții financiare urmând să fie stabilite la momentul lansării emisiunii, în funcție de condițiile de piață.

Art. 2. — Lansarea emisiunii este administrată de către Citibank, HSBC, Société Générale și Deutsche Bank, în calitate de administratori ai tranzacției.

Art. 3. — Suma aferentă emisiunii se virează în contul în valută deschis pe numele Ministerului Finanțelor Publice la Banca Națională a României și se utilizează pe măsura necesităților de finanțare a deficitului bugetar și de refinanțare a datoriei publice guvernamentale, în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria

publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările ulterioare.

Art. 4. — Plata serviciului datoriei publice aferentă emisiunii se asigură conform legislației în vigoare privind datoria publică.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul delegat pentru buget,
Liviu Voinea

Viceprim-ministru, ministrul finanțelor publice,
Daniel Chițoiu

București, 21 octombrie 2013.

Nr. 1.738.

★

RECTIFICĂRI

La Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 949/2013 pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 247/2008 privind aprobarea Normelor de aplicare a programelor de restructurare/reconversie a plantațiilor viticole, derulate cu sprijin comunitar pentru campaniile 2008/2009—2013/2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 591 din 19 septembrie 2013 (referitor la anexa nr. 1 la norme), se face următoarea rectificare:

— la anexa nr. 1, în capul de tabel, la specificația „Sprijinul financiar/ha — Sumă forfetară —”, prima coloană, în loc de: „<4000 plante/ha” se va citi: „>4000 plante/ha”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 641914